

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4421 van 3 december 2007
in de zaak X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Nederlandse nationaliteit, op 12 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 2 augustus 2007 tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2007 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. DE GROOTE en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 februari 2007 diende verzoekster een aanvraag tot vestiging in als EU-werknemer.

1.2. Op 2 augustus 2007 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd betekend aan verzoekster op 13 augustus 2007. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep en de procedure

2.1. In fine van het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij de bestreden beslissing nietig te verklaren *“en te zeggen voor recht dat de gevraagde vestiging aan verzoekster alsnog dient te worden toegestaan”*.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, van de voormelde wet van 15 december 1980 op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om een vestigingsrecht te laten verlenen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

2.3. Gelet op de samenhang werd onderhavig beroep tesamen behandeld met het beroep tot nietigverklaring ingediend door de echtgenoot van verzoekster (RvV 13.901 / A 4420).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoekster het volgende op: *“schending van artikel 7, 8 en 14 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, Publicatieblad van de Europese Unie L 158 d.d. 30.04.2004, rectificatie in Publicatieblad van de Europese Unie L 229/35 t.e.m. L 229/48 d.d. 29.06.2004 (hierna genoemd Richtlijn 2004/38/EG) niet in acht nemen van de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie m.b.t. de problematiek in casu zoals geoordeeld in de arresten C-292/89 d.d. 26.02.1991, C-171/95 d.d. 23.01.1997, C-344/95 d.d. 20.02.1997, C-408/03 d.d. 23.03.2006, allen bijgebracht onder stuk 18 onwettigheid / niet-conformiteit met hiervoor vermelde Europese wetgeving en rechtspraak van artikel 45 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S., 24.10.1981, err., B.S., 28.10.1981, err., B.S., 20.11.1981 schending van artikel 15, 30 en 31 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, Publicatieblad van de Europese Unie L 158 d.d. 30.04.2004, rectificatie in Publicatieblad van de Europese Unie L 229/35 t.e.m. L 229/48 d.d. 29.06.2004 (hierna genoemd Richtlijn 2004/38/EG) schending van artikel 42 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S., 31.12.1980 (hierna genoemd Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980), schending van het motiveringsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, B.S., 12.09.1991, schending van artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S., 31.12.1980 (hierna genoemd Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980), schending van het beginsel van de fair play, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het redelijkheidsbeginsel.”*

3.2. Uit de lezing van het uitgebreid verzoekschrift meent de Raad te kunnen afleiden dat een onderscheid gemaakt moet worden tussen drie grieven van verzoekster:

- a) grieven geuit ten aanzien van de weigering van de vestigingsaanvraag van verzoekster;
- b) grieven geuit ten aanzien van de administratieve praktijk om EU-onderdanen te onderwerpen aan een vestigingsprocedure;
- c) grieven geuit ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten dat uitgereikt werd aan verzoekster.

Het komt dan ook gepast voor deze grieven afzonderlijk te behandelen.

3.3. De weigering van de vestigingsaanvraag

3.4. Verzoekster stelt dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de concrete gegevens die haar zaak kenmerken, namelijk het feit dat ze zwanger is, gewerkt heeft, ingeschreven is als werkzoekende, een ziektekostenverzekering heeft, voldoende bestaansmiddelen heeft en volgehouden inspanningen levert om werk te vinden. Verzoekster verwijst hierbij naar overtuigingsstukken gevoegd bij haar verzoekschrift om haar standpunt kracht bij te zetten.

3.5. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (...) wordt de vestiging aangevraagd op 26/02/2007 door D. D.(...) geweigerd. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Motivering: beslissing genomen door de voogdijoverheid in toepassing van artikel 42, lid 3, van de wet van 15/12/1980 dat bepaalt dat de Minister of diens gemachtigde ten laaste voor het verstrijken van de zesde maand die op de VA volgt, over deze aanvraag beslist.

Reden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op vestiging als werknemer (...).”

3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., X., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. 132.710, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

3.8. De Raad stelt vast dat de door verzoekster ontwikkelde argumenten en neergelegde overtuigingsstukken eventueel een nieuwe aanvraag kunnen wettigen, doch geen aanleiding kunnen geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, aangezien deze stukken zich niet bevinden in het administratief dossier. De gemachtigde van de minister kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen waarvan hij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet op de hoogte was en die hem slechts ter kennis gebracht worden op het ogenblik dat een beroep tot nietigverklaring bij de Raad wordt ingediend.

In zoverre verzoekster de schending van het motiveringsbeginsel in samenhang met een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen opwerpt ten aanzien van de weigering van de vestigingsaanvraag, is het enig middel niet gegrond.

3.9. Verzoekster is van mening dat het beginsel van de fair play, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn. Verzoekster werpt het volgende op in haar verzoekschrift: *“(...) Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen. De bestreden beslissing komt hierop neer dat de verwerende partij noch met de volgehouden inspanningen om werk te vinden in hoofde van verzoekster noch met haar zwangerschap en de evidente impact ervan op het zoeken naar werk noch met het feit dat verzoekster - zij het beperkt - gewerkt heeft noch met het gegeven dat de echtgenoot van verzoekster erg snel wel vast voltijds werk heeft gevonden en nog steeds heeft, rekening heeft gehouden / vragen heeft gesteld naar het waarom verzoekster binnen de zogenaamde vastgestelde termijn van 5 maanden geen werk heeft gevonden (...).”*

en

“(...)Bovendien is verzoekster van oordeel dat de verwerende partij met respect voor het redelijkheidsbeginsel rekening dient te houden met het feit dat zij hoogzwanger is van haar echtgenoot de heer X, hetgeen bevestigd wordt door het attest d.d. 05.09.2007 van dokter Ruben van Guyse (stuk 17); verzoekster en haar echtgenoot verwachten eind oktober een kindje (...).”

en

“(...) Bovendien getuigt de houding die de verwerende partij in casu heeft aangenomen, van onredelijkheid, onzorgvuldigheid en een gebrek aan fair play!Het beginsel van de fair play, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zijn dan ook geschonden (...).”

3.10. Zoals hierboven reeds gesteld, kan de gemachtigde van de Minister niet verweten worden geen rekening te houden met elementen waarvan hij niet op de hoogte is op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster de schending van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel van de fair play en het zorgvuldigheidsbeginsel inroept ten aanzien van de weigering van de vestigingsaanvraag, is het middel niet gegrond.

3.11. In het verzoekschrift staat het volgende: *“(...)Verzoekster heeft de Nederlandse nationaliteit en is derhalve E.G.-vreemdeling/ E.U.-burger waarop de Europese wetgeving dient te worden toegepast. Het is onbetwistbaar zo dat verzoekster als hebbende de Nederlandse nationaliteit een E.G.-vreemdeling / een E.U.-burger is. Als zijnde E.G.-vreemdeling / E.U.-burger valt verzoekster dus onder het toepassingsgebied van de gunstige E.U.-reglementering. Naar het oordeel van verzoekster houdt de verwerende partij geen (minstens niet voldoende) rekening in de bestreden beslissing met deze specifieke hoedanigheid van verzoekster als zijnde E.G.-vreemdeling / E.U.-burger waarop de EU-reglementering dient te worden toegepast. Deze hoedanigheid heeft o.m. tot gevolg dat verzoekster in toepassing van artikel 8 A van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, ondertekend te Rome op 25.03.1975 en goedgekeurd bij Wet d.d. 02.12.1975, het recht heeft vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven. Dit algemeen verblijfsrecht wordt tevens verwoord in artikel 42 van de Wet van 15.12.1980 (...).”*

3.12. De Raad neemt aan dat verzoekster bedoelt te verwijzen naar artikel 18, lid 1, van het EG-Verdrag. Dit artikel bepaalt dat iedere burger van de Unie het recht heeft vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij het EG-Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. Uit het artikel volgt dat geen onbeperkt verblijfsrecht verleend wordt aan een burger van de Unie en dat dit aan voorwaarden onderhevig is. In zijn arrest van C-408/03 van 23 maart 2006 heeft het Hof van Justitie van de EG het als volgt geformuleerd: *“(...) 64. Het krachtens artikel 18 EG erkende recht van verblijf is echter niet onvoorwaardelijk, zodat het aan de burgers van de Unie staat het bewijs te leveren dat zij voldoen aan de dienaangaande door de relevante gemeenschapsbepalingen gestelde voorwaarden(...).”*

Dat het recht van verblijf van een EU-onderdaan niet onvoorwaardelijk is, is tevens neergelegd in artikel 42, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dat immers het volgende bepaalt: *"Het recht op verblijf wordt erkend aan de E.G. -vreemdeling in de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de verordeningen en de richtlijnen van de Europese Gemeenschappen (...)."*

In zoverre verzoekster de schending opwerpt van artikel 18, lid 1, van het EG-Verdrag en van artikel 42 van de vreemdelingenwet ten aanzien van de weigering van de vestigingsaanvraag, is het middel ongegrond.

3.13. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Verzoekster stelt dat *"(...)deze richtlijn rechtstreekse werking heeft en derhalve rechtstreeks op haar dient te worden toegepast vermits zij als zijnde een burger van de Unie, m.n. "eenieder die de nationaliteit van een lidstaat heeft" (artikel 2.1. Richtlijn 2004/38/EG) - in casu de Nederlandse nationaliteit -als een begunstigde van de richtlijn dient te worden beschouwd en dit in toepassing van artikel 3.1. Richtlijn 2004/38/EG dat bepaalt dat "Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen".. verzoekster heeft zich inderdaad naar België begeven, zijnde een andere lidstaat dan die waarvan verzoekster de nationaliteit bezit. m.n. Nederland (...)."*

3.14. Verweerder stelt in zijn nota dat de bovenvermelde richtlijn werd omgezet in de wet van 25 april 2007, die uiterlijk op 1 juni 2008 in werking treedt. Verweerder vervolgt dat tot 1 juni 2008 de vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit) van toepassing zijn.

3.15. De Raad is het niet eens met het standpunt van verweerder. Europese Richtlijnen hebben in beginsel geen directe werking. Een richtlijn heeft wel directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregelen door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. Het staat vast dat de omzettingstermijn voor richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken. Voor wat betreft de vraag of deze richtlijn tijdig werden omgezet en in voorkomend geval of deze omzetting correct is geschied, kan in de huidige stand van de procedure worden volstaan met de vaststelling dat de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de vreemdelingenwet waarnaar de verwerende partij verwijst, tot op heden nog niet in werking is getreden, wat de verwerende partij ook zelf toegeeft. Verder is het onmiskenbaar dat de artikelen van richtlijn 2004/38/EG betreffende het verblijfsrecht, die in casu ingeroepen worden, voldoende nauwkeurige en onvoorwaardelijke verplichtingen lijken op te leggen die niet afhankelijk zijn van discretionaire uitvoeringsmaatregelen. Voor wat betreft EU-onderdanen en hun familieleden kan de rechtstreekse werking van richtlijn 2004/38/EG hen derhalve op dat vlak niet ontzegd worden.

3.16. Verzoekster werpt op dat de gemachtigde van de minister de artikelen 7.1 en 2 en 14.2 van richtlijn 2004/38/EG geschonden heeft. Verzoekster specificeert dit in haar verzoekschrift als volgt: *"(...)Verzoekster en haar echtgenoot hebben inderdaad voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij en haar echtgenoot tijdens hun verblijf in België ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van België: haar echtgenoot heeft immers vast voltijds werk met een loon van gemiddeld 1200 euro per maand, hetgeen wordt bewezen aan de hand van de loonbrieven (stuk 14), het tewerkstellingsattest (stuk 15) en de arbeidsovereenkomst (stuk 16) in hoofdte van de echtgenoot van verzoekster, de heer Kaya Yasar; bovendien beschikken zowel*

verzoekster (stuk 20) als haar echtgenoot (stuk 21) over een verzekering die de ziektekosten in België dekt, hetgeen wordt bewezen door de onder stuk 20 en 21 bijgebrachte aansluitingsbewijzen bij de Voorzorg. De verwerende partij heeft met deze gegevens geen rekening gehouden / hier niet naar gevraagd doch zonder meer t.a.v. verzoekster en haar echtgenoot een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten genomen met als gevolg dat de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster en de beslissing in hoofde van de echtgenoot van verzoekster een schending inhoudt van artikel 7.1. b) en 7.2. Richtlijn 2004/38/EG. Ook indien men de situatie van verzoekster - zoals de bestreden beslissing doet - bekijkt vanuit het perspectief van de EU-werknemer, is de bestreden beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten strijdig met artikel 7.1. a) in samenhang gelezen met artikel 7.2 voor w.b. de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekster en in samenhang gelezen met artikel 7.3. c) in samenhang gelezen met artikel 14.2 en artikel 14.4. a) en b) Richtlijn 2004/38/EG. Samenlezing van al deze artikelen komt hierop neer dat een EU-burger die na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst voor minder dan één jaar - verzoekster heeft dergelijke arbeidsovereenkomsten gehad hetgeen bewezen wordt door de bijgebrachte arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeidinterim (stuk 8, 9 en 10) - onvrijwillig werkloos wordt - hetgeen in casu ook het geval is vermits het niet verzoekster ten kwade te duiden is dat zij niet verder kon werken - en zich inschrijft bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening - verzoekster is, zoals blijkt uit het bijgebrachte inschrijvingsbewijs van de VDAB, ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB (stuk 12 en 13) -, de status van werknemer minstens zes maanden behoudt. In casu heeft de verwerende partij deze periode van zes maanden echter niet afgewacht doch heeft de verwerende partij meteen aan verzoekster en haar echtgenoot een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten betekend, hetgeen dus strijdig is met artikel 7.1. in samenhang gelezen met artikel 7.2, artikel 7.3.c). en artikel 14.2 en 14.4 a) Richtlijn 2004/38/EG. In elk geval handelt de verwerende partij door het betekenen aan verzoekster en haar echtgenoot van een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten in strijd met artikel 14.4. b) Richtlijn 2004/38/EG dat bepaalt dat "...kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van de burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien ...de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld..." Afgezien van het feit dat de echtgenoot van verzoekster inderdaad vast voltijds werk heeft (stuk 14, 15 en 16), kan verzoekster inderdaad aantonen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt te worden aangesteld. Verzoekster verwijst in dit opzicht naar de brief uitgaande van brief d.d. 06.07.2007 uitgaande van Lidl gericht aan verzoekster betreffende "uw kandidatuurstelling voor de functie van kassierster-aanvulster"; in de brief wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: "... Wij hebben uw kandidatuur grondig geanalyseerd en positief bevonden. Op het ogenblik dat er een functie vrijkomt in uw regio, zullen wij u uitnodigen om de verdere selectieprocedure te doorlopen..." (stuk 11). Bovendien is verzoekster, zoals reeds gezegd, ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB, hetgeen bewijst dat verzoekster inderdaad nog werk zoekt en haar kansen om tewerk gesteld te worden reëel zijn (stuk 12 en 13). De bestreden beslissing en de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de echtgenoot van verzoekster houdt dus ontegenzeggelijk een schending in van artikel 14.4. b) Richtlijn 2004/38/EG." en "Het staat vast dat de verwerende partij automatisch en zonder uitnodiging om informatie te verstrekken waarom verzoekster geen werk heeft gevonden / zonder uitnodiging bewijzen bij te brengen dat zij nog steeds werk zoekt / zonder navraag te doen naar het hebben van werk van de echtgenoot van verzoekster waardoor verzoekster in staat is zichzelf te onderhouden, een beslissing tot weigering van de vestiging heeft genomen mét bevel om het grondgebied te verlaten (...)."

3.17. - Artikel 7.1 en 2 van Richtlijn 2004/38/EG bepaalt het volgende:

"(...) 1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven :a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is, b) indien hij voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijsstandsstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, (...) 2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c). 3. Voor de toepassing van lid 1, onder a), behoudt een burger van de Unie die niet langer werknemer of zelfstandige is, in de volgende gevallen zijn status van werknemer of zelfstandige (...) c)

hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst voor minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft de status van werknemer ten minste zes maanden behouden. (...)”

- Artikel 14.2 van Richtlijn 2004/38/EG bepaalt het volgende: “(...)2. *Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht van de artikelen 7, 12 en 13 zolang zij voldoen aan de aldaar genoemde voorwaarden. (...)*”

3.18. Verzoekster legt diverse overtuigingsstukken neer die moeten aantonen dat zij interimarbeid geleverd heeft en dat zij ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB. Deze overtuigingsstukken bevinden zich echter niet in het dossier. Zoals reeds eerder gesteld werd, kunnen deze stukken eventueel een nieuwe aanvraag wettigen of desgevallend aantonen dat zij werkzoekende is of nog recht heeft op het behoud van een verblijfsrecht als burger van de Unie (zie infra punt 3.33), doch zij kunnen geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, voor zover het de weigering van de vestigingsaanvraag betreft. De gemachtigde van de minister kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen, waarvan hij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet op de hoogte was. Ook de neergelegde overtuigingsstukken aangaande het voltijds werk van verzoeksters echtgenoot bevinden zich niet in het administratief dossier. Het komt verzoekster toe om de nodige documenten neer te leggen bij het gemeentebestuur opdat de gemachtigde van de Minister aan de hand hiervan haar verblijfssituatie kan beoordelen. Uit het administratief dossier blijkt ten andere dat op de vestigingsaanvraag die verzoekster indiende in februari 2006, het volgende genoteerd werd: “*verzoekster werd verzocht binnen een termijn van vijf maanden, ten laatste op 25 juli 2007 de volgende documenten over te leggen: 1) werkgeversattest of arbeidsovereenkomst waarvan de duur minstens gelijk is aan één jaar, gestaafd met de loonbriefjes (...)*”.

Blijkens het administratief dossier heeft verzoekster na het indienen van haar vestigingsaanvraag, geen documenten overgelegd, noch aangaande haar eigen werksituatie, noch aangaande de werksituatie van haar echtgenoot. De weigering van de vestigingsaanvraag is derhalve gerechtvaardigd, aangezien verzoekster blijkens de stukken van het administratief dossier niet aangetoond heeft dat zij valt onder de toepassing van de artikelen 7 en 14.2 van richtlijn 2004/38/EG.

In zoverre de schending opgeworpen wordt van de artikelen 7 en 14.2 van richtlijn 2004/38/EG ten aanzien van de weigering van de vestigingsaanvraag is het middel niet gegrond.

3.19. De administratieve praktijk om E.U.-onderdanen te onderwerpen aan een vestigingsprocedure

3.20. Verzoekster werpt de schending op van artikel 8 van richtlijn 2004/38/EG. Verzoekster specificeert dit in haar verzoekschrift als volgt: “(...) *In eerste instantie dient te worden vastgesteld dat de administratieve praktijk die in casu is toegepast geworden op verzoekster en haar echtgenoot, m.n. het laten doen van een aanvraag tot vestiging en het in bezit stellen van een verblijfsdocument geldig voor een aantal maanden waarna automatisch en zonder uitnodiging om informatie te verstrekken waarom verzoekster geen werk heeft gevonden / zonder uitnodiging bewijzen bij te brengen dat zij nog steeds werk zoekt / gewerkt heeft / zonder navraag te doen naar het hebben van werk van de echtgenoot van verzoekster waardoor verzoekster in staat is zichzelf te onderhouden, een beslissing tot weigering van de vestiging is genomen mét bevel om het grondgebied te verlaten, strijdig is met artikel 7, 8 en 14 Richtlijn 2004/38/EG (...)*”.

en: "(...) Zoals uit het voorgaande blijkt, is de administratieve praktijk die in casu is toegepast geworden op verzoekster (en haar echtgenoot), m.n. het laten doen van een aanvraag tot vestiging en het in bezit stellen van een verblijfsdocument geldig voor een aantal maanden zonder meer strijdig met artikel 8 Richtlijn 2004/38/EG dat bepaalt dat er t.a.v. burgers van de Unie zoals verzoekster enkel nog de verplichting kan worden opgelegd om zich bij de bevoegde autoriteiten te laten inschrijven; dergelijke verplichting tot verklaring van inschrijving is echter nog niet opgenomen in de Belgische reglementering; de bestaande administratieve praktijk van opeenvolgende fases, m.n. eerst verblijfsdocument voor vijf maanden en dan in geval van positieve beslissing verblijfsdocument voor vijf jaar, voldoen niet aan artikel 8 Richtlijn 2004/38/EG waarin sprake is van een mogelijke verplichting tot een éénmalige verklaring van inschrijving (...)."

3.21. Artikel 8 van Richtlijn 2004/38/EG bepaalt het volgende: "(...) 1. Onverminderd artikel 5, lid 5, kan het gastland voor verblijven van meer dan drie maanden burgers van de Unie de verplichting opleggen om zich bij de bevoegde autoriteiten te laten inschrijven. 2. De voor de inschrijving gestelde termijn mag niet korter zijn van drie maanden te rekenen vanaf de datum van binnenkomst. Er wordt onmiddellijk een verklaring van inschrijving afgegeven, waarin naam en adres van de ingeschreven persoon en de datum van inschrijving worden vermeld(...) 3. Voor de afgifte van de verklaring van inschrijving kunnen de lidstaten slechts verlangen:

- ten aanzien van een burger van de Unie die valt onder artikel 7, lid 1, onder a), dat hij een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort overlegt alsmede een verklaring van indienstneming of tewerkstelling, dan wel een bewijs dat hij zelfstandig is.
- ten aanzien van een burger van de Unie die valt onder artikel 7, lid 1, onder b), dat hij een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort overlegt en bewijst dat hij aan die bepaling voldoet. (...)"

3.22. Verzoeksters beroep bij de Raad is gericht tegen de bestreden beslissing, houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeksters beroep bij de Raad is derhalve niet gericht tegen de afgifte van de bijlage 19 en de afgifte van het attest van immatriculatie die verstrekt werden voordat de bestreden beslissing getroffen werd. Verzoekster kan derhalve de afgifte van voormelde documenten niet dienstig bestrijden. Het is ten andere niet kennelijk onredelijk om de afgifte van de bijlage 19 bij het vreemdelingenbesluit die verstrekt wordt bij de indiening van een vestigingsaanvraag te beschouwen als een voorbereidende fase die zal leiden tot de afgifte van de verklaring van inschrijving bedoeld in artikel 8.3. van richtlijn 2004/38/EG. In deze voorbereidende fase, die in het belang is van de E.U.-onderdaan, wordt deze er namelijk op gewezen dat hij om de verklaring van inschrijving te verkrijgen (actueel de zogenaamde "blauwe kaart", waarop de woorden "verblijfskaart van een onderdaan van een lidstaat der EEG" geschrapt worden), de in artikel 8.3. van Richtlijn 2004/38/EG vermelde documenten moet voorleggen. Uit het administratief dossier blijkt ten andere dat op de vestigingsaanvraag die verzoekster indiende in februari 2006, het volgende genoteerd werd: "verzoekster werd verzocht werd binnen een termijn van vijf maanden, ten laatste op 25 juli 2007 de volgende documenten over te leggen: "1) werkgeversattest of arbeidsovereenkomst waarvan de duur minstens gelijk is aan één jaar, gestaafd met de loonbriefjes (...)."

In zoverre verzoekster de schending opwerpt van artikel 8.1 van Richtlijn 2004/38/EG ten aanzien van de administratieve vestigingsprocedure waaraan zijn onderworpen werd, is het middel niet gegrond.

3.23. Verzoekster werpt de schending op van de materiële motiveringsplicht en stelt in haar verzoekschrift het volgende: "(...) De juridische basis waarnaar in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster wordt verwezen, m.n. artikel 45 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en waarin precies de administratieve praktijk zoals in casu is toegepast op verzoekster - het laten doen van een aanvraag tot vestiging met in eerste instantie het afleveren van een verblijfsdocument geldig voor 5 maanden waarna zonder meer een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten is betekend - wordt beschreven, is dus strijdig met

en niet conform met de hiervoor vermelde Europese wetgeving en meer bepaald met de hierboven vermelde bepalingen van Richtlijn 2004/38/EG die rechtstreeks in de Belgische orde dienen te worden toegepast op verzoekster en haar echtgenoot omwille van hun directe werking. De bestreden beslissing is dan ook verkeerd gemotiveerd.”

3.24. Artikel 45, §3 van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende: “(...). § 3.- De Minister of zijn gemachtigde weigert de vestiging indien de voorwaarden tot vestiging niet vervuld zijn. De burgemeester of zijn gemachtigde weigert de vestiging indien de vereiste documenten niet werden overgemaakt in de § 1, derde lid, voorziene termijn. In beide gevallen wordt de vreemdeling van deze beslissing kennisgegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van de bijlage 20, dat zonodig een bevel om het grondgebied te verlaten bevat (...)”.

Richtlijn 2004/38/EG ontslaat een burger van de Unie niet van de verplichting aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden inzake het recht op verblijf als burger van de Unie. De weigering van de vestigingsaanvraag op grond van artikel 45 van het vreemdelingenbesluit voor een burger van de Unie die nalaat dit aan te tonen levert geen schending op van de materiële motiveringsplicht. Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat op grond van artikel 45 van het vreemdelingenbesluit wordt uitgereikt, kan verwezen worden naar het gestelde in punt 3.33.

3.25. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat uitgereikt werd aan verzoekster

3.26. Verzoekster werpt op dat het automatisch bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd uitgereikt, het beginsel van de fair play, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt.

3.27. Verzoekster toont niet aan op welke wijze voormelde beginselen geschonden werden. In zoverre de schending van voormelde beginselen wordt opgeworpen ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten is het middel onontvankelijk.

3.28. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift het volgende: “(...) De juridische basis waarnaar in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster wordt verwezen, m.n. artikel 45 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en waarin precies de administratieve praktijk zoals in casu is toegepast op verzoekster - het laten doen van een aanvraag tot vestiging met in eerste instantie het afleveren van een verblijfsdocument geldig voor 5 maanden waarna zonder meer een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten is betekend - wordt beschreven, is dus strijdig met en niet conform met de hiervoor vermelde Europese wetgeving en meer bepaald met de hierboven vermelde bepalingen van Richtlijn 2004/38/EG die rechtstreeks in de Belgische orde dienen te worden toegepast op verzoekster en haar echtgenoot omwille van hun directe werking. De bestreden beslissing is dan ook verkeerd gemotiveerd.”

3.29. Verzoekster werpt op dat de gemachtigde van de minister door de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, de artikelen 7.3. en 14.4 van Richtlijn 2004/38/EG schendt, en geen rekening houdt met rechtspraak dienaangaande van het Hof van Justitie van de EG. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift meer bepaald het volgende: “(...) Verzoekster en haar echtgenoot hebben inderdaad voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij en haar echtgenoot tijdens hun verblijf in België ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van België: haar echtgenoot heeft immers vast voltijds werk met een loon van gemiddeld 1200 euro per maand, hetgeen wordt bewezen aan de hand van de loonbrieven (stuk 14), het tewerkstellingsattest (stuk 15) en de arbeidsovereenkomst (stuk 16) in hoofde van de echtgenoot van verzoekster, de heer Kaya Yasar; bovendien beschikken zowel verzoekster (stuk 20) als haar echtgenoot (stuk 21) over een verzekering die de ziektekosten in België dekt, hetgeen wordt bewezen door de onder stuk 20 en 21 bijgebrachte aansluitingsbewijzen bij de Voorzorg. De verwerende partij heeft met deze gegevens geen rekening gehouden / hier niet naar gevraagd doch zonder meer t.a.v. verzoekster en haar echtgenoot een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten genomen met als

gevolg dat de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster en de beslissing in hoofde van de echtgenoot van verzoekster een schending inhoudt van artikel 7.1. b) en 7.2. Richtlijn 2004/38/EG. Ook indien men de situatie van verzoekster - zoals de bestreden beslissing doet - bekijkt vanuit het perspectief van de EU-werknemer, is de bestreden beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten strijdig met artikel 7.1. a) in samenhang gelezen met artikel 7.2 voor w.b. de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekster en in samenhang gelezen met artikel 7.3. c) in samenhang gelezen met artikel 14.2 en artikel 14.4. a) en b) Richtlijn 2004/38/EG. Samenlezing van al deze artikelen komt hierop neer dat een EU-burger die na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst voor minder dan één jaar - verzoekster heeft dergelijke arbeidsovereenkomsten gehad hetgeen bewezen wordt door de bijgebrachte arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeidinterim (stuk 8, 9 en 10) - onvrijwillig werkloos wordt - hetgeen in casu ook het geval is vermits het niet verzoekster ten kwade te duiden is dat zij niet verder kon werken - en zich inschrijft bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening - verzoekster is, zoals blijkt uit het bijgebrachte inschrijvingsbewijs van de VDAB, ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB (stuk 12 en 13) -, de status van werknemer minstens zes maanden behoudt. In casu heeft de verwerende partij deze periode van zes maanden echter niet afgewacht doch heeft de verwerende partij meteen aan verzoekster en haar echtgenoot een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten betekend, hetgeen dus strijdig is met artikel 7.1. in samenhang gelezen met artikel 7.2, artikel 7.3.c). en artikel 14.2 en 14.4 a) Richtlijn 2004/38/EG. In elk geval handelt de verwerende partij door het betekenen aan verzoekster en haar echtgenoot van een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten in strijd met artikel 14.4. b) Richtlijn 2004/38/EG dat bepaalt dat "...kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van de burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien ...de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld..." Afgezien van het feit dat de echtgenoot van verzoekster inderdaad vast voltijds werk heeft (stuk 14, 15 en 16), kan verzoekster inderdaad aantonen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt te worden aangesteld. Verzoekster verwijst in dit opzicht naar de brief uitgaande van brief d.d. 06.07.2007 uitgaande van Lidl gericht aan verzoekster betreffende "uw kandidatuurstelling voor de functie van kassier ster-aanvulster "; in de brief wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: "... Wij hebben uw kandidatuur grondig geanalyseerd en positief bevonden. Op het ogenblik dat er een functie vrijkomt in uw regio, zullen wij u uitnodigen om de verdere selectieprocedure te doorlopen..." (stuk 11). Bovendien is verzoekster, zoals reeds gezegd, ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB, hetgeen bewijst dat verzoekster inderdaad nog werk zoekt en haar kansen om tewerk gesteld te worden reël zijn (stuk 12 en 13). De bestreden beslissing en de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de echtgenoot van verzoekster houdt dus ontegenzeggelijk een schending in van artikel 14.4. b) Richtlijn 2004/38/EG (...).

en: "(...) Verzoekster wenst er in dit kader nog op te wijzen dat de verwerende partij en trouwens ook andere staten reeds meerdere malen zijn veroordeeld door het Hof van Justitie voor dit "automatisch" afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten, aan EU-onderdanen die niet tijdig de nodige documenten voorleggen om hun vestigingsaanvraag te staven. Op de website www.vreemdelingenrecht.be (stuk 22) staat hierover het volgende te lezen; "... Wanneer binnen de 5 maanden geen bewijs van tewerkstelling of zelfstandige activiteit wordt geleverd, zal de vestiging geweigerd worden en wordt een Bijlage 20 afgeleverd met een bevel om het grondgebied te verlaten. België werd veroordeeld door het Hof van Justitie voor dit "automatisch" afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten ,aan EU-onderdanen die niet tijdig de nodige documenten voorleggen om hun vestigingsaanvraag te staven. Volgens het Hof moet België rekening houden met de mogelijke redenen waarom de EU-onderdaan niet de nodige administratieve stappen heeft gezet en nagaan of hij toch niet in staat is aan te tonen dat hij een verblijfsrecht heeft. Een automatisch BGV na een termijn van 5 maanden is dus voortaan uit den boze. Sinds 1 mei 200 kan België sowieso geen verwijderingsmaatregelen meer treffen ten aanzien van burgers van de Unie en hun niet-EU familieleden, omdat Richtlijn 2004/38 nog niet werd omgezet...Richtlijn 2004/38 die uitdrukkelijk bepaalt dat een lidstaat geen verwijderingsmaatregel kan nemen ten aanzien van een burger van de Unie die werkzoekende is zolang deze kan bewijzen dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft om werk te vinden... In geen geval zal er nog een vaste termijn mogen gebruikt worden waarbinnen de EU-burger werk moet vinden. Het verblijfsrecht van een werkzoekende moet immers geval per geval

beoordeeld worden... "De betreffende arresten van het Europees Hof van Justitie worden bijgebracht onder stuk 18 en zijn de volgende:

- arrest C-292/89 d.d. 26.02.1991: " De bepalingen van het gemeenschapsrecht inzake het vrije verkeer van werknemers staan niet in de weg aan een wettelijke regeling van een Lid-Staat, die bepaalt dat een onderdaan van een andere Lid-Staat die in eerstgenoemde staat werk is komen zoeken, gedwongen kan worden - met de mogelijkheid van beroep - die staat weer te verlaten indien hij er na zes maanden geen werk geeft gevonden, tenzij de belanghebbende aantoonst dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden. "
- arrest C-171/95 d.d. 23.01.1997: "Artikel 6, lid 1, derde streepje, van besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980, betreffende de ontwikkeling van de associatie tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije, moet aldus worden uitgelegd, dat een Turks werknemer die gedurende meer dan vier jaar legaal op het grondgebied van een Lid-Staat heeft gewerkt, vrijwillig besluit zijn arbeid op te geven om in dezelfde Lid-Staat nieuw werk te zoeken en er niet in slaagt onmiddellijk een andere arbeidsverhouding aan te gaan, recht heeft gedurende een redelijke termijn in de Lid-Staat te verblijven om nieuwe arbeid in loondienst te zoeken, voor zover hij tot de legale arbeidsmarkt van de beirokken Lid-Staat blijft behoren en, in voorkomend geval, de voorschriften van de in die staat vigerende regeling naleeft, bij voorbeeld door zich als werkzoekende in te schrijven en zich ter beschikking van het arbeidsbureau te stellen. Het staat aan de betrokken Lid-Staat en, bij gebreke van een regeling dienaangaande, aan de aangezochte nationale rechter om een dergelijke redelijke termijn te bepalen die evenwel toereikend moet zijn om de reële kansen van de belanghebbende om nieuwe arbeid te vinden niet in gevaar te brengen. "
- arrest C-344/95 d.d. 20.02.1997: "Door onderdanen van andere Lid-Staten die in België werk zoeken, te verplichten het grondgebied na een termijn van drie maanden te verlaten, ...is het Koninkrijk België de verplichtingen niet nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 48 EG-Verdrag en richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der Lid-Staten en van hun familie binnen de Gemeenschap. " arrest C-408/03 d.d. 23.03.2006: "a) Door bij de toepassing van richtlijn 90/364 op de onderdanen van een lidstaat die aanspraak maken op rechten die voortvloeien uit die richtlijn en uit artikel 18 EG, de inkomsten van een in de lidstaat van ontvangst wonende levensgezel buiten beschouwing te laten wanneer niet voor de notaris een overeenkomst met een bijstandsclausule is gesloten, is het Koninkrijk België de krachtens voornoemd artikel 18 EG en voornoemde richtlijn op hem rustende verplichtingen niet nagekomen;b) Door in de mogelijkheid te voorzien om aan de burgers van de Unie die niet binnen een bepaalde termijn de vereiste documenten voor de verkrijging van een verblijfsvergunning hebben overgelegd, automatisch een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, is het Koninkrijk België de verplichtingen niet nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 2 van richtlijn 90/364, artikel 4 van richtlijn 68/360, artikel 4 van richtlijn 73/148, artikel 2 van richtlijn 93/96 en artikel 2 van richtlijn 90/365. " Door aan verzoekster en haar echtgenoot automatisch - zoals in casu is gebeurd - de vestiging te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten, schendt de bestreden beslissing de hiervoor vermelde interne en Europese wetgeving en rechtspraak. (...)"

3.30 - Artikel 7.3. van Richtlijn 2004/38/EG bepaalt het volgende:

"(...) 3. Voor de toepassing van lid 1, onder a), behoudt een burger van de Unie die niet langer werknemer of zelfstandige is, in de volgende gevallen zijn status van werknemer of zelfstandige: ...c) hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst voor minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft de status van werknemer ten minste zes maanden behouden(...)."

- Artikel 14.4 van Richtlijn 2004/38/EG bepaalt het volgende:

"(...) 4. In afwijking van de leden 1 en 2 en onverminderd het bepaalde in hoofdstuk VI, kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien:

- c) de burgers van de Unie werknemer of zelfstandige zijn, of
- d) de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer

werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld. (...)”

3.31. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing ertoe strekt de vestiging te weigeren aan verzoekster, met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelt dat de automatische afgifte van dit bevel in strijd is met de in punt 3.30 vermelde bepalingen van richtlijn 2004/38/EG en met de door haar geciteerde rechtspraak van het Europees Hof van Justitie. Voor wat betreft de door verzoekster geciteerde arresten C-292/89 van 26 februari 1991 en C-171/95 van 23 maart 1997 van het Hof van Justitie toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing hiermee in strijd is. Het eerste arrest stelt dat een EU-onderdaan kan gedwongen worden, mits mogelijkheid van beroep, die staat weer te verlaten indien hij er na zes maanden geen werk heeft gevonden, tenzij de belanghebbende aantoonde dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden. Verzoekster heeft in casu niet aangetoond aan de gemachtigde van de minister dat ze nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden. De gemachtigde van de minister kan niet verweten worden geen rekening te houden met stukken die slechts kenbaar worden gemaakt op het ogenblik dat een beroep tot nietigverklaring bij de Raad wordt ingediend. Het tweede geciteerde arrest heeft betrekking op de Associatieovereenkomst met Turkije en kan derhalve in deze zaak niet dienstig ingeroepen worden. De Belgische Staat is tegemoet gekomen aan het door verzoekster geciteerde derde arrest C-344/95 van 20 februari 1997 door het treffen van het koninklijk besluit van 12 juni 1998 tot wijziging van het vreemdelingenbesluit.

3.32. In zijn arrest C-408/03 van 23 maart 2006 heeft het Hof van Justitie van de EG het volgende bepaald: “(...) 67 *Met haar tweede grief nu verwijt de Commissie de Belgische wetgeving dat, wanneer de onderdaan van een lidstaat niet binnen een bepaalde termijn de voor de afgifte van de verblijfskaart vereiste documenten overlegt, dit automatisch leidt tot de afgifte van een bevel tot verwijdering.* 68 *Een dergelijke maatregel van automatische verwijdering doet af aan het wezen zelf van het verblijfsrecht, dat rechtstreeks door het gemeenschapsrecht wordt verleend. Zelfs indien een lidstaat in voorkomend geval een maatregel van verwijdering kan treffen indien een onderdaan van een lidstaat niet in staat is binnen een bepaalde termijn de documenten over te leggen waaruit blijkt dat hij aan de gestelde financiële voorwaarden voldoet, wordt de maatregel van verwijdering, als bedoeld in de Belgische wetgeving, onevenredig omdat hij automatisch is.* 69 *Immers, omdat het bevel tot verwijdering automatisch is, kan onder die wettelijke regeling geen rekening worden gehouden met de redenen waarom de betrokkene de vereiste administratieve handelingen niet heeft verricht, of met het feit dat hij eventueel toch in staat is aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden waarvan het gemeenschapsrecht zijn verblijfsrecht afhankelijk stelt.* 70 *In dit verband is het irrelevant dat bevelen tot verwijdering in de praktijk niet onmiddellijk worden uitgevoerd. De Belgische wetgeving, met name de artikelen 45, 51 en 53 van het KB, bepaalt na welke termijnen de bevelen tot verwijdering uitvoerbaar worden. Hoe dan ook, het feit dat de bevelen tot verwijdering beweerdelijk relatief van aard zijn, neemt niet weg dat die maatregelen onevenredig zijn aan de ernst van de inbreuk en de burgers van de Unie ervan kunnen afhouden om hun recht op vrij verkeer uit te oefenen.* 71 *Gelet op een en ander, moet de tweede grief van de Commissie gegrond worden verklaard.* 72 *Vastgesteld moet dus worden dat het Koninkrijk België (...) door in de mogelijkheid te voorzien om aan de burgers van de Unie die niet binnen een bepaalde termijn de vereiste documenten voor de verkrijging van een verblijfsvergunning hebben overgelegd, automatisch een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 2 van richtlijn 90/364, artikel 4 van richtlijn 68/360, artikel 4 van richtlijn 73/148, artikel 2 van richtlijn 93/96 en artikel 2 van richtlijn 90/365.”*

3.33. Het bovenvermeld geciteerd arrest van het Hof van Justitie heeft weliswaar betrekking op artikel 2 van de richtlijn 90/364, artikel 4 van richtlijn 68/360, artikel 4 van richtlijn 73/148, artikel 2 van richtlijn 93/96 en artikel 2 van richtlijn 90/365, maar voormelde richtlijnen werden als het ware “opgeslorpt” door richtlijn 2004/38/EG, die blijkens zijn vierde inleidende considerans tot doel heeft de sectorale en fragmentaire benadering van het recht van vrij verkeer en verblijf te verhelpen en de uitoefening van dit recht te vergemakkelijken, door voormelde richtlijnen samen met een aantal andere reglementaire bepalingen te gieten in één enkel wetgevingsbesluit. De Raad dient vast te stellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat automatisch door de gemachtigde van de minister werd uitgereikt, nadat hij

vastgesteld had dat verzoekster niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op vestiging als werknemer, strijdig is met artikel 7.3. en 14.4 van Richtlijn 2004/38/EG. Door de automatische afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster, voorzien in artikel 45 van het vreemdelingenbesluit, kan er immers geen rekening worden gehouden met de redenen waarom de verzoekster de vereiste administratieve handelingen niet heeft verricht, of met het feit dat zij eventueel toch in staat is aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden waarvan het gemeenschapsrecht haar verblijfsrecht afhankelijk stelt. De automatische afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft als gevolg dat niet uitgesloten wordt dat er een verwijderingsmaatregel getroffen wordt ten opzichte van een burger van de Unie die kan bewijzen dat hij nog immer werk zoekt en een reële kans maakt te worden aangesteld, wat strijdig is met artikel 14.4. van richtlijn 2004/38/EG of dat een burger van de Unie zijn status van werknemer verliest, ook al voldoet hij aan de voorwaarden van artikel 7.3. van richtlijn 2004/38/EG.

Het enig middel van verzoekster is gegrond in zoverre de schending van de artikelen 7.3. en 14.4. van richtlijn 2004/38/EG in combinatie met de schending van artikel 45 van het vreemdelingenbesluit worden opgeworpen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.34. Verzoekster werpt de schending op van de artikelen 15 en 31.3 van richtlijn 2004/38/EG en stelt in haar verzoekschrift het volgende: *"(...) Verzoekster vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk om met alle zowel feitelijke als juridische hierboven uiteengezette gegevens rekening te houden bij de beoordeling van huidig beroep. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent gelet op de inhoud van artikel 39/2 § 2 Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 zulks niet te kunnen doen, beroept verzoekster zich op een schending van artikel 31.3 Richtlijn 2004/38/EG (...). Voor zo ver de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent geen rekening te kunnen houden met alle feitelijke en juridische hierboven uiteengezette elementen, stelt verzoekster dat artikel 39/2 § 2 Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 onwettig is en vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 39/2 § 2 in toepassing van artikel 159 G.W. buiten toepassing te verklaren zodat zij in elk geval met alle feitelijke en juridische hierboven uiteengezette elementen kan rekening houden om huidig beroep te beoordelen (...)."*

3.35. - Artikel 15 van richtlijn 2004/38/EG stelt het volgende: *"(...) De procedures van de artikelen 30 en 31 zijn van overeenkomstige toepassing op besluiten ter beperking van het vrij verkeer van burgers van de Unie of hun familieleden die worden genomen om andere redenen dan openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid (...)."*

- Artikel 31.3 van richtlijn 2004/38/EG bepaalt het volgende: *"(...) 3. De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28 (...)."*

3.36. Vooreerst dient te worden nagegaan of de verzoekende partij wel degelijk de schending van de artikelen 15 en 31, 3° van de Richtlijn 2004/38/EEG, als annulatiemiddel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan invoeren. Zoals hierboven reeds gesteld werd, dient te worden onderzocht of de door haar ingeroepen norm van internationaal of supranationaal recht al dan niet rechtstreekse werking heeft in de interne Belgische rechtsorde. Wat de vraag betreft of de kwestieuze bepalingen van de voormelde richtlijn tijdig werden omgezet en in voorkomend geval of deze omzetting correct is geschied, kan in de huidige stand van de procedure worden volstaan te verwijzen naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij deze wet van 15 september 2006 blijkt immers dat *"In werkelijkheid leiden de afschaffing van het verzoek tot herziening en de invoering van artikel 39/79 in de*

wet door het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot inrichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gebaseerd op artikel 77 van de Grondwet) tot de feitelijke omzetting van de artikelen 15 en 31 van de voornoemde richtlijn 2004/38/EG in het Belgische recht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een jurisdictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG. (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2487/001, 78)." De bovenvermelde wet van 15 september 2006 is op 1 juni 2007 in werking getreden, zodat de omzetting van de artikelen 15 en 31, 3° van de richtlijn 2004/38 EG is geschied en de verzoekende partij zich wat deze artikelen betreft niet langer op de directe werking van de richtlijn kan beroepen.

3.37. Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van het middel, gelet op het ontbreken van de directe werking van de artikelen 15 en 31, 3° van de Richtlijn 2004/38 EG en het gebrek aan vermelding van de Belgische wettelijke bepalingen terzake, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). De verzoekende partij brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Haar stelling, die erop neerkomt dat de Raad de feiten en de omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen niet in ogenschouw zou mogen nemen, kan dan ook niet worden gevolgd. In haar arrest nr. 6/2006 van 18 januari 2006 heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, gesteld : *"De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt."* Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Uit wat voorafgaat blijkt dat de omzetting van de artikelen 15 en 31, 3° van de Richtlijn 2004/38/EG correct is geschied.

3.38. De Raad merkt voorts op dat verzoekster niet aantoonde in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van haar betrachting zou verschillen van een behandeling van haar beroep bij volle rechtsmacht.

3.39. Het staat ten slotte niet ter discussie dat de bevoegdheid van de Raad om op te treden als annulatierechter in voorliggend geschil, zoals bepaald in artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet, haar toelaat de wettigheid van de bestreden beslissing na te gaan. De Raad herhaalt dat dezelfde bevoegdheid haar tevens toelaat de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen te onderzoeken, in die zin dat de Raad bij de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het heeft alleszins de Raad niet verhinderd om in voorliggend geschil de beslissing van de gemachtigde van de Minister te vernietigen voor zover het een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

In zoverre het middel verwijst naar de schending van de artikelen 15 en 31.3 van richtlijn 2004/38/EG die tesamen dienen gelezen te worden, is het middel ongegrond.

3.40. Verzoekster werpt in haar verzoekschrift het volgende op: "(...) Voor zover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent geen rekening te kunnen houden met alle feitelijke en juridische hierboven uiteengezette elementen, stelt verzoekster dat artikel 39/2 § 2 Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 onwettig is en vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 39/2 § 2 in toepassing van artikel 159 G.W. buiten toepassing te verklaren zodat zij in elk geval met alle feitelijke en juridische hierboven uiteengezette elementen kan rekening houden om huidig beroep te beoordelen(...)".

3.41. Gelet op het gestelde in de punten 3.36 t.e.m. 3.39 is er geen reden om artikel 159 van de Grondwet toe te passen. Er wordt derhalve niet ingegaan op de vraag van verzoekster om artikel 159 van de Grondwet toe te passen.

3.42. Verzoekster roept in haar verzoekschrift de schending in van artikel 30 Richtlijn 2004/38/EG. Dit artikel bepaalt het volgende : "(...) 1. Elk uit hoofde van artikel 27, lid1, genomen besluit moet de betrokkene op zodanige wijze schriftelijk ter kennis worden gebracht dat deze in staat is de inhoud en de gevolgen ervan te begrijpen. 2. Redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid die ten grondslag liggen aan een besluit worden de betrokken nauwkeurig en volledig ter kennis gebracht, tenzij redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten (...). "

3.43. Verzoekster toont niet aan op welke wijze artikel 30 van richtlijn 2004/38/EG geschonden werd. Derhalve is dit middel niet ontvankelijk, in zoverre het naar voormeld artikel van de richtlijn verwijst. Ten overvloede verwijst de Raad naar het gestelde in de punten 3.36 tot 3.39.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 2 augustus 2007, voor zover zij een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en zeven door:

mevr. M. EKKA,

wnd. kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.